

faae den nedad. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at gaa denne Vej. De Herrer have jo Alle faaet denne interessante Bog af Dyr-læge Bang, og han siger paa det Sted, hvor der er Tale om at bekæmpe Tuberkulosen: „Alle kunne vistnok blive enige om, at den enkelte Creatureier har det i sin Magt at gjøre overordentlig Meget til at bekæmpe Sygdommen i sin Besætning,“ og han tilføjer: „Mange forstandige Landmænd lade Nar for Nar deres Kvægbesætning omhyggelig undersøge af Dyr-læger og skyde efterhaanden de syge eller mistænkelige Dyr ud af Besætningen.“ Saa tilføjer han, at en Dyr-læge, som hedder Schmidt, i Rolding „har allerede for flere Nar siden paavist, hvorledes det paa denne Maade i Løbet af nogle Nar kunde lykkes at indskrænke Sygdommens Udbredelse eller endog helt at udrydde den.“ Jeg maa sige, at naar en saadan meget dygtig Mand som denne Schmidt kan sige, at det har fundet Sted, at det har lykkedes Creatureiere at indskrænke Sygdommen eller helt at udrydde den ved egne Foranstaltninger, saa forekommer det mig, at man skal være noget betænkelig, inden man gaar over til et saa kostbart Stridt, som Statskassens understøttelse er. Dernæst vil jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at det er aldeles klart, at det i de senere Nar er gaaet op for Landmændene, hvor farlig denne Sygdom er, og man ser nu, hvorledes Landmændene ere meget forsigtige, dels ved Indkjøb af deres Kvæg og dels ved Behandlingen af deres Kvæg, og at de søge at stille sig af med de Dyr, der lide af Tuberkulose. Man ser ogsaa, i hvilken Grad Landbosforeningerne interessere sig for denne Sag; der har næsten ikke været et eneste Møde i nogen Landbosforening, uden at dette Spørgsmaal har været paa den omhyggeligste Maade overvejet; og jeg tvivler heller ikke paa, at Landbosforeningerne i Fremtiden ville se at holde Interessen for denne Sag oppe, saaledes at det nok skal vise sig, at der skal blive truffet energiske Foranstaltninger til Bekæmpelse af den. Dernæst henleder jeg ogsaa Opmærksomheden paa, at i selve Lovudkastet er der virkelig ogsaa mange Bestemmelser sigtende til Bekæmpelse af Sygdommen. For det Første er den henført til de mildere Sygdomme, hvad den ikke har været efter den hidtil gjældende Lov, og dernæst er der truffet

Bestemmelse om, at de tuberkuløse Dyr ikke maa føres paa Marked og ikke afhentes til Slagtning, og ligeledes kan Politiet give Forfrister med Hensyn til Afjondring og Desinfektionsforanstaltninger. Jeg kan ikke se, at det er saa overordentlig Lidt, der er gjort her, og jeg kan derfor ikke tænke Andet, end at det maa have væsentlig Indflydelse. Jeg skal dernæst igjen komme tilbage til denne Bog af Bang. I den sidste Del af Skriftet opstiller han som sit Ideal, at der virkelig bliver nedslaaet tuberkuløse Kæer, og at Statskassen yder Bidrag dertil; men saa tilføjer han, at han ikke kan negte, at han ikke har Tro til, at denne energiske Foranstaltning vil blive truffen; han mener ikke, man kan blive enig om den. Og saa lægger han os Alle paa Sinde: „Lad os faae begyndt! Og til Venner af radikale Foranstaltninger vil jeg sige: Lad os stræbe at naae saa vidt som muligt, men lad ikke Sagen strande ved at forlange Mere, end der i Dieblirket kan opnaaes.“ Disse sidste Ord vil jeg ogsaa gjøre til mine. Jeg har den Overbevisning, at det ikke vil lykkes at faae en Lov ud, som bliver vedtaget af Folkething og Landsting, og som Regjeringen giver sit Samtykke til, naar Statskassen bliver i den Grad behyrdet som efter Flertallets Forslag. Jeg mener derfor, at man skal være varsom og se at faae en Lov ud, selv om ikke det Bedste kommer frem. Der er saa mange gode Ting i denne Lov, at jeg er overbevist om, at Tuberkulosen vil blive i høi Grad modarbejdet, naar den kommer ud. Jeg skal derfor aldeles udtale mig imod, at dette Endringsforslag under Nr. 18 bliver vedtaget. Og det er dels, fordi jeg ikke anser det for nødvendigt, og dels, fordi jeg anser denne Bestemmelse for uigjennemsjorlig. Men jeg skal tilføje, at det forekommer mig, at dette Endringsforslag er egentlig en halv Foranstaltning. Det handler jo kun om Foreninger, og jeg tvivler dog ikke paa, at de Færreste ville gaa ind i Foreningerne, i alt Fald vil der være Mange udenfor. Hvad vil det saa nytte, at de, som ere i Foreningerne, faae denne Erstatning, naar de Andre have deres tuberkuløse Kæer; saa gaar jo Sygdommen videre. Det er altsaa ikke nogen radikal Foranstaltning. Naar Andre ville sige: Staten har Raad til at nedslaa alt tuberkuløst Kvæg;